

ЛЕВСКИ

Деветъ години той

Скита се бездоменъ, безъ сънъ, безъ покой,
подъ вѣнкашность чужда и подъ име ново,
и съ сърдце порасло и за кръсть готово,
и носи съзнание, крепость свѣтлина
на робитѣ слѣпи въ робската страна.
Думитѣ му бѣха и прости и кратки,
пълни съ упование и надежди сладки.
Говорѣше често за бунтъ, за борба,
катъ за една близна обща веселба. . .

Днесъ въ селото глухо, утре въ нѣкой градъ,
говорѣше тайно, за ближний превратъ,
за бунтъ, за свобода, за смъртъта, за гробътъ,
и че време вечъ е да възтane робътъ.
Че щастливъ е оня, който дигне прѣвъ
Народното знаме и пролѣе кръвъ,
и че трѣбва твърдость, куражъ, постоянство,
че страхътъ е подлость, гордостъта пиянство,
че равни сме всички въ голѣмия часъ. . .

Той бѣше невидимъ, фантомъ, или сѣнка.
Озове се въ черква, мѣрне се въ седянка,
покаже се, скрий се безъ знакъ и безъ следъ,
навсѣкжде гоненъ, всѣкжде приетъ. . .
Името му бѣше знакъ зарадъ тревога,
властьта бдѣше вредомъ невидима, строга,
обсаждаше двайсетъ града изведнажъ,
да улови тоя демонъ вездесжъ. . .
Селянитѣ прости светецъ го зовѣха,
и събрани сдушени вѣвъ тайни мѣста,
слушаха съсъ трепетъ, съ зяпнали уста
неговото слово сладко и опасно,
и тѣмъ на душата ставаше по-ясно. . .

Иванъ Вазовъ